

mægtigt Bade-Haandklæde over Skuldren. Han underholdt sig lidt med Damerne, hvorpaa han galant bød Frk. Ragnhild Armen, som hun smilende modtog.

Trods en voldsom Kamp med sig selv var Emanuel bleven bleg. Med et stift og ligesom brustent Blik blev han ved at stirre hen mod den Plet, hvor de forsvandt. Saa strøg han sig over Panden og sank stille ned paa en Stol.

Hvad var det dog for en forfærdelig Magt, denne Kvinde havde over ham . . . ?

Hans Legeme var kommen til at ryste. En Dødens Rædsel gennemisnede med ét hans Blod, og han bøjede sig ned, bedækkede Ansigtet med sine Hænder og næsten raabte:

„Herre, Herre! Jeg slipper dig ikke . . . jeg slipper dig ikke, før du velsigner mig!“
